

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Calumnia 2. De signo crucis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

potestatem naturæ viribus majorem inesse. Hinc illis genita sœcunt, oscula figunt, luminaria accendunt, templa atque aras Sacrilægo cultu contaminant.

Nova hæc est calumnia, quam peperit disciplina Catholica crassa nimis ignorantia, hanc tibi palpandam præbeo. Quarto enim, an populus nolter existimet se crimen aut sacrilegium admittere, si Sancti alicujus statuam argenteam aut aeneam confingat, contractam comminuat, & in pateras, lances, aliosque usus convertat, quando id publicæ, aut etiam privatæ utilitatis ratio fieri deposcit. Nemo est inter nos qui hunc Ecclesiæ suæ pervulgatum usum & institutum ignoret. Numen scilicet inesse credit statuæ quam frangit, ligno quod scæat, imagini quam in publica Ecclesiâ luce lacerat atque comminuit. Apage cæcam calumniam: non sunt hæc nostri Popelli, sed tui Ministelli deliria, cui parum est in re aperta cæcurire, modò vel sic Religioni Romanæ aliquam impietatis larvam, imponat, contra quam possit è Cathedra fallitatis, adcaptandum populi sui plausum, liberius denotare.

Calumnia secunda: De signo Crucis.

Altera calumnia est, Catholicos ligna in Crucis modum transversâ populo adoranda proponere: sibi persuadere in hoc signo latere internam & æcanam virtutem, ad pellendum quoslibet morbos, & quamlibet demonum potestatem debellandam. Et quamvis Catholici omnes uno ore reponant, se neque adorare, neque invocare aliquam internam ligni virtutem, sed adorationem, ac fiduciam suam ad Christi in Cruce passî personam referre, surdis canunt, qui audire nolunt quid Catholici credant, sed quid Sectarii ipsi asserant, tanta est convitiandi libido. Ut verò exornando huic convitio populare ludibrium adjiciant, Catholicum percunctantur: An si parens illius aut avus in patibulo exspirasset, propterea veller Patibulum in familiæ suæ insignia adoptari? O pium, ac dignum Christiano homine argumentum. Quæro ego vicissim: An si parens tuus in Cruce exspirasset, illum hominem tanquam tuum ac totius mundi Salvatorem adoras? Absit, inquires, istud nefas: alius enim Homo est Christus, quam quivis cæterorum mortalium. Vides quam facili responso ipse tuam nerves ludicram quæstionem. Si ergo humanitatem Christi pro nobis passam propter unionem cum Verbo tanquam instrumentum redemptionis nostræ adorare non recusas, cur signo Crucis ob singularem conjunctionem cum Christi humanitate nullum genus sacræ venerationis deferendum censes? At, inquis, populus ignarus non Christum, sed ipsum lignum Crucis adorat. Verum contra, populi cultum constituit non aliena cogitatio, sed propria intentio. Audi ergo & paucis cape, In Cruce non colit lignum, sed in ligno Christum adorat: quem autem adorat, illum & invocat, & propter hunc, Crucem in quo passus est tanquam passionis instrumentum & signum in honore habet. Tunc audeas apertâ fronte profiteri, te non magis Crucis signum, quam latronis patibulum venerari? Tam sacrilegam vocem non tantum demones, sed etiam plerique horum temporum Sectarii exhorrescunt. Non adeo possunt

primævæ Ecclesiæ monumenta ignorare, ut de Crucis veneratione ac virtute tempore Hieronymi, Augustini, Tertulliani, Constantini, ac Helenæ nihil in aures animumque admiserint. Obvium est quod narrat S. Augustinus *lib. 22. de Civit. Dei cap. 8.* matronam quandam Carthaginensem nomine Innocentiam, cum immedicabili morbo sinum illi cancer excederet, signo Crucis repente curatam esse. Nec minus notum, quod refert S. Hieronymus in vita Hilarionis. Exorto ingenti terræ motu, post mortem Juliani, maria suos terminos egressa Epidauris exitum minabantur: horum rogatu S. Hilarion contra tumorem maris gurgitem signum Crucis in arena formavit, confestimque stetit indomitum elementum, ac retro relapsum in suum sese alveum recepit. Hoc (inquit Hieronymus) Epidaurus & omnis illa regio usque hodie prædicat, matresque docent liberos suos ad memoriam in posteros transmittendam.

Calumnia tertia: De quadam Ioanna Papissa luculentè refutatur.

Modernis Sectariis, maximè Anglis, objiciunt Catholici, quod regnante Elizabethâ, sceminam Sacræ potestatis & Ordinis incapacem, in Ecclesiæ suæ Caput exerierint. Hærent illi ad hoc exemplum orbi hæctenus invisum, tanquam ad apertum Sectæ acephalæ argumentum. Sed, cum aliâ arte monstri Capitis deformitatem abstergere nequeant, aliud monstrum non dissimile Catholicis asserunt. Ajunt enim anno Christi 855. Leoni IV. in Sede Romana successisse sceminam, quæ in Pontificatu dicta fuerit Joannes VIII. & in eo sedisse annis duobus, & mensibus quinque. Hanc verò Joannam voluit fuisse origine Anglam, sed natam Moguntia in Germania, & à quodam amasio in habitu virili ductam Athenas, postea scientiis instructam venisse Romanam, ibi ementito sexu in Pontificem electam. Denique dum de S. Petro in Lateranum tenderet, in via coram populo peperisse, & se sceminam prodidisse.

Videamus quam bellè inter se hujus figmenti membra cohereant. Assumpta est, inquit, in Pontificem 855. interea per quadringentos annos usque ad quemdam Martinum Polonum qui vixit anno 1250. omnes historiæ Ecclesiasticæ Scriptores rem tantam, tamque publicam ignorarunt, aut de ea, quasi conjuratione factâ, homines tot sæculis dissiti in suis scriptis penitus siluerunt; in quorum Monumentis immediate post Leonem IV. consignatur Benedictus III. nullâ istius fabulosi Joannis aut Joannæ facta mentione.

In gratiam, inquires, Romane Sedis rem tam deformem in Catalogo Pontificum ultro præterierunt. At quamvis ista tam admiranda tot sæculorum conspiratio Latinos Scriptores invasisset: Græci tamen authores ut est Zonaras, Cedrenus, Curopalates, qui ante Martinum Polonum Annales scripserunt, pro suo erga Sedem Romanam odio & invidia, historiam tam enormem minimè reticuisent: multò minus istorum temporum hæretici Sedis Apostolicæ hostes insensillimi. Audiverint fortè hujus fabulæ primi authores, sceminam aliquam in alicujus privatæ Ecclesiæ sedem irrepsisse, statimque odio stimulante rumorem illum Sedi Romanæ asserere non dubitarunt.

Deinde